

K § 383

Toto ustanovení upravuje výslech osoby v jiném členském státě prostřednictvím videokonferenčního zařízení (technické zařízení pro přenos obrazu a zvuku – viz leg. zkratka v § 57 odst. 1) a telefonu v návaznosti na články 24 a 25 směrnice, které vycházejí z Úmluvy 2000. Podezřelého nebo obviněného lze vyslechnout prostřednictvím videokonferenčního zařízení jen v případě, že s tímto způsobem provedení výslechu souhlasí (absence souhlasu může být důvodem odmítnutí výkonu evropského vyšetřovacího příkazu). V případě telefonu je tato možnost omezena jen na osobu v postavení svědka nebo znalce a zároveň je tento způsob výslechu subsidiární k osobnímu výslechu a výslechu prostřednictvím videokonferenčního zařízení. Osobu není vhodné vyslýchat osobně např., pokud jde o seniora nebo o osobu se špatným zdravotním stavem. Osobu není možné vyslýchat osobně např., pokud by se vyslýchaná osoba vystavila vážnému nebezpečí, kdyby se dostavila na území vydávajícího státu. Provedení výslechu prostřednictvím videokonferenčního zařízení budou bránit zpravidla technické důvody, může ale jít i o důvod potřeby utajení podoby vyslýchané osoby.

Směrnice výslovně v preambuli zdůrazňuje, že výslech podezřelého nebo obviněného prostřednictvím videokonferenčního zařízení může být vhodný alternativní způsob k jeho předání na základě evropského zatýkacího rozkazu.

Justiční orgán dohodne s příslušným orgánem jiného členského státu opatření spojená s výslechem prováděným tímto způsobem (např. technické podmínky, čas, utajení totožnosti, zajištění tlumočnicka). Upravuje se i možnost zapůjčení potřebného zařízení do jiného státu. Výslech provádí justiční orgán nebo je prováděn policejním orgánem pod jeho vedením způsobem upraveným v trestním řádu, je však třeba dbát na to, aby nedošlo k porušení základních zásad právního řádu jiného členského státu, jejichž respektování dozoruje orgán jiného členského státu. Nelze-li jeho požadavkům vyhovět a nelze-li dosáhnout dohody ohledně dalšího způsobu provádění výslechu, který by vyhověl požadavkům právních řádů obou států, je třeba výslech ukončit.

K § 384

V tomto ustanovení se upravují odchylky týkající se provádění výslechu osoby nacházející se na území České republiky prostřednictvím videokonferenčního zařízení a telefonu na základě evropského vyšetřovacího příkazu vydaného orgánem jiného členského státu. Podezřelého nebo obviněného lze vyslechnout prostřednictvím videokonferenčního zařízení jen v případě, že s tímto způsobem provedení výslechu souhlasí – absence souhlasu je důvodem pro odmítnutí výkonu evropského vyšetřovacího příkazu. Dalším důvodem pro odmítnutí výkonu evropského vyšetřovacího příkazu je porušení základních právních zásad České republiky. V případě telefonu je tato možnost omezena jen na osobu v postavení svědka nebo znalce.

Justiční orgán dohodne s příslušným orgánem jiného členského státu opatření spojená s výslechem prováděným tímto způsobem (např. technické podmínky, čas, utajení totožnosti, zajištění tlumočnicka). Jiný členský stát může zapůjčit do České republiky i potřebné technické zařízení. Výslech provádí orgán jiného členského státu způsobem upraveným v právním řádu jiného členského státu, je však třeba dbát na to, aby nedošlo k porušení základních zásad právního řádu České republiky, jejichž respektování dozoruje justiční orgán. Pokud jiný členský stát jeho požadavkům nevyhoví a nelze-li dosáhnout dohody ohledně dalšího způsobu provádění výslechu, který by vyhověl požadavkům právních řádů obou států, je třeba výslech ukončit.

Při předvolání podezřelého nebo obviněného je třeba dbát na to, aby mu byla poskytnuta přiměřená lhůta k uplatnění jeho práv na právní pomoc nebo obhajobu (tak, aby reálně měl možnost využít tohoto práva a zároveň, aby nedošlo k zmaření úkonu). Zároveň je třeba jej poučit o jeho právech i podle práva jiného státu. Jinak se při zajištění přítomnosti osoby u výslechu a při výslechu postupuje podle trestního řádu.

Vyslýchaná osoba se může dovolávat důvodů pro odepření výpovědi jak podle práva České republiky, tak podle práva jiného členského státu (o čemž je třeba ji poučit).

K § 385 a 386

Uvedená ustanovení implementují články 26 a 27 směrnice a umožňují na základě evropského vyšetřovacího příkazu přeshraničně získávat informace o:

- 1) Účtech podezřelého nebo obviněného, na kterých jsou evidovány peněžní prostředky nebo investiční nástroje a jež jsou vedeny u banky, pobočky zahraniční banky nebo spořitelního a úvěrního družstva (dále jen „bankovní instituce“) nebo u finanční instituce. V tomto případě není třeba znát konkrétní číslo účtu, ohledně něhož je evropský vyšetřovací příkaz vydáván.

Podle recitálu 28 směrnice o evropském vyšetřovacím příkazu v trestních věcech je třeba pojem „finanční instituce“ vykládat v souladu s příslušnými definicemi uvedenými v článku 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2005/60/ES. Tato směrnice byla implementována do § 2 odst. 1 písm. b) zákona č. 253/2008 Sb. (např. centrální depozitář, osoba vedoucí evidenci navazující na centrální evidenci cenných papírů vedenou centrálním depozitářem, osoba vedoucí samostatnou evidenci investičních nástrojů, osoba vedoucí evidenci navazující na samostatnou evidenci investičních nástrojů, organizátor trhu s investičními nástroji, investiční společnost, penzijní společnost, penzijní fond, platební instituce, osoba oprávněná k poskytování leasingu, záruk, úvěrů nebo peněžních půjček anebo k obchodování s nimi, pojišťovna, zajišťovna).

Ačkoli je v bodu 27 preambule uvedeno, že tuto možnost je třeba chápat širěji v tom smyslu, že zahrnuje nejen podezřelé nebo obviněné osoby, ale kteroukoli jinou osobu, v souvislosti s níž považují příslušné orgány tuto informaci za nezbytnou pro průběh trestního řízení, dikce článku 26 takový výklad neumožňuje a stejně tak výkladová zpráva ke směrnici uvádí, že vychází z dodatkového protokolu k Úmluvě 2000 a hovoří pouze o „informacích o účtu vlastněném nebo ovládaném fyzickou nebo právnickou osobou, proti které se vede vyšetřování“.

Kromě informace o tom, zda podezřelý nebo obviněný je majitelem účtu v bankovní nebo finanční instituci, lze takto získat i informaci o tom, zda má k nějakému účtu pouze dispoziční právo (typicky podpisové) nebo zda je skutečným majitelem takového účtu (v evropském vyšetřovacím příkazu je vždy třeba vymežit přesně rozsah žádaných informací).

Koncept skutečného majitele (beneficial owner) se užije bez ohledu na to, zda jsou účty formálně vlastněny fyzickou nebo právnickou osobou, orgánem nebo jinou entitou jednající ve prospěch podezřelého nebo obviněného. Vymezení pojmu skutečného majitele vychází ze směrnice Evropského Parlamentu a Rady 2005/60/ES ze dne 26. října 2005 o předcházení zneužití finančního systému k praní peněz a financování terorismu (článek 3 odst. 6), která je implementována do § 4 zákona č. 253/2008 Sb., o některých opatřeních proti legalizaci výnosů z trestné činnosti a financování terorismu.

- 2) Transakcích prováděných v minulosti na určitém účtu vedeném u bankovní nebo finanční instituce, na němž jsou evidovány peněžní prostředky nebo investiční nástroje (v určitém časovém období, např. příchozí a odchozí platby, včetně identifikace účtů,

ze kterých přišly nebo na které odešly) – tato informace není omezena pouze na účty podezřelého nebo obviněného, ale lze požadovat informace ve vztahu k jakémukoli účtu, pokud jsou tyto informace důležité pro trestní řízení (např. i ve vztahu k účtu třetí nevědomé osoby, přes jejíž účet byly převedeny peněžní prostředky nebo investiční nástroje, které jsou výnosem z trestného činu za účelem jejich legalizace). Nepostačí přitom poskytnout informaci, že určitá částka peněz nebo určité investiční nástroje byly převáděny v určitý čas z jednoho účtu na druhý, ale je třeba poskytnout veškeré informace specifikující dané účty.

V evropském vyšetřovacím příkazu je třeba specifikovat rozsah požadovaných informací a vymezit instituce, od kterých je informace požadována, pokud je to možné (vydávající stát by se měl snažit omezit žádost jen na některé typy bank a jiných institucí nebo účtů, pokud k tomu má dostatek informací). Pokud se vyžadují informace o účtech podezřelého nebo obviněného, je třeba uvést i důvod, proč má vydávající orgán za to, že má účet právě na území vykonávajícího státu.

Informace se poskytnou v rozsahu, v jakém je má bankovní nebo finanční instituce k dispozici, nevyžaduje se, aby za tímto účelem prováděla nějaké zvláštní pátrání, ani se tím nezakládá nějaká nová povinnost bankovní nebo finanční instituce uchovávat další údaje.

V případě, že jsou informace vyžadovány od finanční instituce (a nikoli od instituce bankovní, tj. banky, pobočky zahraniční banky, spořitelního a úvěrního družstva), je důvodem pro odmítnutí výkonu evropského vyšetřovacího příkazu také skutečnost, že by takové informace nebylo možné vyžádat v obdobném vnitrostátním případě.

K § 387 a 388

V daných ustanoveních se implementuje článek 28 směrnice. Smyslem ustanovení je pokrýt různé typy „sledování“ a směřují do budoucna (s výjimkou skrytého vyšetřování a odposlechů, které jsou upraveny v samostatných ustanoveních). Směrnice vychází z příslušných smluv o spolupráci v této oblasti, nicméně určitým způsobem jejich ustanovení zpřesňuje a doplňuje, např. podrobněji upravuje sledování účtu v bankovní nebo finanční instituci.

Praktická opatření týkající se sledování mezi sebou dohodnou příslušné orgány zúčastněných států (nemusí jít o justiční orgán, ale typicky o policejní orgán).

Také v tomto případě je důvodem pro odmítnutí výkonu evropského vyšetřovacího příkazu skutečnost, že by takové sledování nebylo možné povolit v obdobném vnitrostátním případě.

Pro vydání evropského vyšetřovacího příkazu za účelem sledování zásilky a přeshraničního sledování a pro jejich povolení nebo nařízení je pak stanovena zvláštní příslušnost obdobně jako je tomu u právní pomoci podle části III hlavy I zákona č. 104/2013 Sb. Na postup při provádění sledování se obdobně užijí příslušná ustanovení citované hlavy.

K § 389

V tomto ustanovení je v návaznosti na článek 29 upraveno skryté vyšetřování (použití agenta nebo provedení předstíraného převodu). Kromě obecných důvodů pro odmítnutí výkonu evropského vyšetřovacího příkazu jsou upraveny další zvláštní důvody pro odmítnutí, kdy kromě možnosti odmítnout výkon z důvodu, že by jej nebylo možné povolit v obdobném vnitrostátním případě, je to i skutečnost, že nedošlo k dohodě mezi zúčastněnými státy ohledně podmínek, za kterých má být úkon právní pomoci proveden, které požaduje vydávající stát, protože národní úpravy těchto institutů se mohou velmi lišit.

Pro vydání evropského vyšetřovacího příkazu za účelem skrytého vyšetřování a pro jeho povolení je pak stanovena zvláštní příslušnost obdobně, jako je tomu u právní pomoci podle části III hlavy I zákona č. 104/2013 Sb. Na postup při provádění skrytého vyšetřování se obdobně užíví příslušná ustanovení citované hlavy.

K § 390 a 391

V daných ustanoveních je upraveno přeshraniční provádění odposlechu telekomunikačního provozu v případě, kdy je k jeho provádění zapotřebí technická pomoc druhého státu. Pokud jsou vyžadovány provozní a lokalizační údaje zpětně, užíví se obecná ustanovení o evropském vyšetřovacím příkazu, neboť jde o méně invazivní úkon.

Je-li potřebnou technickou pomoc schopno poskytnout několik členských států, měl by být evropský vyšetřovací příkaz zaslán pouze jednomu z nich, přičemž by se měla dát přednost členskému státu, na jehož území se dotyčná osoba nachází. Je-li technická pomoc zapotřebí od více než jednoho státu, lze evropský vyšetřovací příkaz zaslat i více než jednomu vykonávajícímu státu.

V evropském vyšetřovacím příkazu, který obsahuje žádost o odposlech telekomunikačního provozu, vydávající orgán poskytne vykonávajícímu orgánu dostatečné informace, jako například údaje o vyšetřovaném trestném činu, aby vykonávajícímu orgánu umožnil posoudit, zda by daný úkon právní pomoci byl povolen v obdobném vnitrostátním případě, veškeré dostupné údaje o zařízeních a osobách, jež mají být odposlouchávány, o požadované době trvání odposlechu a způsobu jeho provádění (viz oddíl H7 formuláře).

Způsob provádění odposlechu je třeba s orgánem jiného členského státu dohodnout dle technických možností; pokud je požadován přepis, dekodování nebo dešifrování záznamu telekomunikačního provozu, náklady s tím spojené nese vydávající stát.

Také v tomto případě je důvodem pro odmítnutí výkonu evropského vyšetřovacího příkazu skutečnost, že by odposlech nebylo možné povolit v obdobném vnitrostátním případě, před odmítnutím je žádoucí konzultovat s orgánem jiného státu, zda není schopen požadovaným podmínkám vyhovět.

K § 392 a 393

V těchto ustanoveních jsou upraveny otázky související s přeshraničním odposlechem prováděným bez technické pomoci druhého státu (např. v příhraničních oblastech). Takový odposlech samozřejmě musí být vždy vnitrostátně povolen v souladu s právními předpisy státu, který provádí odposlech. S ohledem na zásadu státní suverenity je nicméně v takovém případě zapotřebí informovat stát, na jehož území se odposlouchávaná osoba nachází, o odposlechu neprodleně poté, co se justiční orgán dozví o tom, že odposlech má přeshraniční rozměr (což může být známo před započítím provádění odposlechu, ale také až během jeho provádění nebo až zpětně), byť není třeba vydat evropský vyšetřovací příkaz. Pro zaslání informace se použije zvláštní formulář obsažený v příloze C směrnice.

Orgán státu, na jehož území se odposlouchávaná osoba v době provádění odposlechu nachází (má nacházet, nacházela), do 96 hodin od obdržení oznámení vyrozumí orgán jiného státu o tom, zda uděluje souhlas s odposlechem. Pokud souhlas odmítne udělit, může zároveň uvést, že důkazy získané odposlechem nesmějí být použity a z jakého důvodu, nebo uvede podmínky, při jejichž splnění je lze použít.

K rozhodování o udělení souhlasu s odposlechem je po vzoru § 64 zákona č. 104/2013 Sb. příslušný Krajský soud v Praze, je-li odposlech prováděn v jiném členském státu v přípravném řízení, činí tak na návrh Krajského státního zastupitelství v Praze. Krajský soud

odmítne udělit souhlas s odposlechem, pokud nejsou splněny podmínky pro jeho provedení podle § 88 tr. ř.

K § 394 a 395

Uvedená ustanovení v návaznosti na článek 32 upravují možnost vydat evropský vyšetřovací příkaz za účelem zajištění věcí, která má sloužit k důkazním účelům, ve vykonávajícím státě (oddíl H3 formuláře), přičemž je třeba uvést, zda má věc zůstat zajištěna v jiném členském státu, nebo má být předána vydávajícímu státu.

Pro posouzení, zda jsou splněny podmínky pro výkon evropského vyšetřovacího příkazu, je v tomto případě stanovena kratší lhůta než obecná třicetidenní.

V České republice se taková věc zajistí typicky postupem podle § 78 a 79 tr. ř.

Při převzetí věci od jiného členského státu a jejím vrácení se postupuje podle § 378, při jejím předání do jiného členského státu a jejím vyžádání si zpět podle § 371.

Pokud byla na základě evropského vyšetřovacího příkazu v jiném členském státě zajištěna věc k důkazním účelům a nebyla předána do České republiky, pak je třeba vyrozumět orgán jiného členského státu o tom, že potřeba jejího zajištění pominula.

K dosavadnímu § 357 a § 358

Ačkoli Legislativní pravidla vlády neumožňují přečíslování paragrafů, u zákona č. 104/2013 Sb. byla již v novele provedené zákonem č. 77/2015 Sb. připuštěna výjimka z tohoto formálního pravidla – a to z následujících důvodů:

Jedním z významných důvodů, proč byla problematika mezinárodní justiční spolupráce ve věcech trestních vyčleněna z trestního řádu do samostatného zákona, byly právě obtíže a legislativní nepřehlednost spojená s tím, že oblast mezinárodní justiční spolupráce je dynamická a je upravována velkou řadou právních předpisů EU, takže je zapotřebí velmi časté přijímání novel (cca 1 ročně). V minulé právní úpravě – trestním řádu – byl implementován jen zlomek právních předpisů EU upravujících tuto oblast, a označení paragrafů již dospělo k číslování § 460 zp.

Se záměrem přečíslovávat závěrečné 2 paragrafy zákona č. 104/2013 Sb. byla také část upravující mezinárodní justiční spolupráci s členskými státy EU včleněna až na samý konec tohoto zákona, byť by jinak systematicky patřila na jiné místo.

Doplňování implementačních ustanovení do zákona č. 104/2013 Sb. s využitím jinak předpokládaného pravidla obsaženého v Legislativních pravidlech vlády o vkládání nových paragrafů do zákona i pro tento případ nelze považovat za vhodné řešení přispívající k přehlednosti právního předpisu, a proto je velmi důležité učinit pro tento případ výjimku a striktně netrvat na dodržení tohoto pravidla (slovenskou cestu, kdy je každý právní předpis EU v této oblasti implementován samostatným zákonem, nelze považovat za následování hodnou a přispívající k jednoduchosti a přehlednosti právního řádu).

K přechodným ustanovením (článek II)

Přechodná ustanovení se upravují tak, aby nebyla ohrožena rychlost a efektivita justiční spolupráce, tj. pokud byla řízení o justiční spolupráci již zahájena před nabytím účinnosti této novely, dokončí se podle dosavadních předpisů. Rozhodným datem pro uplatnění justiční spolupráce na základě evropského vyšetřovacího příkazu nebo na základě předchozích nástrojů je datum obdržení žádosti nebo příkazu spadajícího do působnosti směrnice příslušným orgánem vykonávajícího státu.

Bod 3 upravuje potřebnou návaznost evropského vyšetřovacího příkazu vydaného za účelem předání důkazu na předchozí příkaz k jeho zajištění.

K části druhé a čtvrté – změna trestního řádu a změna zákona o některých přestupcích

Navržená úprava zajišťuje implementaci článku 19 směrnice, na jehož základě je zapotřebí dostatečně zajistit důvěrný charakter trestního řízení, specificky je pak vyzdvihnut požadavek na to, aby banky nesdělily informace o trestním řízení svým klientům.

Obdobný požadavek na zachování důvěrnosti vyšetřování obsahuje ve vztahu k poskytovatelům služeb informační společnosti ostatně i Budapešťská úmluva o počítačové kriminalitě vyhl. pod č. 104/2013 Sb. m. s. (článek 16 a 27).

Důvěrnost informací o trestním řízení dosud není do právního řádu České republiky zcela dostatečně promítnuta ve vztahu k třetím osobám, které poskytují orgánům činným v trestním řízení součinnost na jejich žádost. Přestože požadavek na uchování informací o probíhajícím trestním řízení v tajnosti je ve směrnici a v citované úmluvě explicitně obsažen pouze ve vztahu k bankám a poskytovatelům služeb informační společnosti, které poskytují součinnost pro účely trestního řízení, bylo by nelogické, aby takový požadavek byl uplatněn vůči bankám, ale již ne vůči jiným finančním institucím nebo jiným orgánům a osobám, když důsledky úniku informací jsou srovnatelné bez ohledu na subjekt, který informaci šíří. Vzhledem k uvedenému se navrhuje nastavit povinnost mlčenlivosti pro všechny subjekty poskytující součinnost podle § 8 tr.ř.

Třetí osoby jsou k zachování mlčenlivosti sice zčásti nuceny povinností upravenou v § 8b odst. 1 tr. ř., ta se však vztahuje jen na případy, kdy orgány činné v trestním řízení sdělí třetí osobě osobní údaje umožňující ztotožnit osoby zúčastněné na trestním řízení, jež jsou vymezeny v § 8a odst. 1 větě druhé tr. ř. To nepokrývá případy, kdy třetí osoba sdělí osobě, ohledně níž je požadována součinnost, informaci o tom, že se na ni „vyptávají“ orgány činné v trestním řízení, nebo případy, kdy orgány činné v trestním řízení požadují zjistit totožnost určité osoby (např. majitele účtu) nebo požadují určité informace bez osobních údajů uvedených v § 8a tr. ř. větě druhé tr. ř. V některých případech může být relevantní uplatnění trestního postihu za trestný čin nadřizování (§ 366 tr. zák.) nebo trestný čin legalizace výnosů z trestné činnosti z nedbalosti (§ 217 tr. zák., typicky v oblasti finančního sektoru), tato možnost však není univerzální a nepostihuje dostatečně případy, kdy se požadovaná součinnost týká jiné osoby než pachatele.

Právní předpisy upravující oblast finančního trhu přímo nebrání bance nebo finanční instituci, aby informovala klienta o tom, že orgány činné v trestním řízení si vyžádaly informaci o jeho účtu nebo jiné informace, které se klienta týkají. Bankovní tajemství chrání informace o klientovi před třetími osobami, nechrání ale žádné informace před samotným dotčeným klientem. Předpisy na finančním trhu tak samy o sobě „důvěrnost skutečností a podstaty evropského vyšetřovacího příkazu“ v současnosti nezajišťují.

Dostatečnou ochranu v požadovaném smyslu nezajišťuje ani zákon č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů.

Pokud jde o úpravu dispoziční normy a sankce, kterou je možné uplatnit při jejím porušení, navrhuje se po vzoru jiných právních předpisů považovat porušení povinnosti mlčenlivosti podle § 8 odst. 7 trestního řádu za přestupek, který se navrhuje upravit v zákoně o některých přestupcích, protože není k dispozici jiný zákon, kam by takový přestupek mohl být včleněn. Porušení mlčenlivosti o určitých skutečnostech bývá ostatně typicky ve stávající úpravě považováno za přestupek nebo správní delikt (srov. např. § 101 ve spojení s § 115 odst. 2 zákona o Policii ČR), pokud výjimečně nedosahuje takové společenské škodlivosti, že je považováno za trestný čin (neoprávněné nakládání s osobními údaji). Tato koncepce

odpovídá i koncepci postihu za porušení povinnosti nevyzradit osobní údaje podle § 8b odst. 1 tr. ř., kdy takové jednání naplňuje znaky přestupku nebo správního deliktu podle zákona č. 101/2000 Sb.

K části třetí – změna zákona o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem

Dané ustanovení navazuje na článek 18 směrnice, který uvádí, že pokud se při provádění úkonů podle směrnice nacházejí úřední osoby jednoho členského státu na území jiného členského státu, je prvně uvedený členský stát v souladu s právními předpisy členského státu, na jehož území tyto úřední osoby působí, odpovědný za škody, které jeho úřední osoby způsobí během své činnosti. Členský stát, na jehož území byla škoda způsobena, nahradí tuto škodu za podmínek vztahujících se na škodu způsobenou jeho vlastními úředními osobami.

V první fázi tedy uhradí škodu způsobenou úředními osobami jiného členského státu Česká republika podle zákona č. 82/1998 Sb. tak, jako kdyby jí způsobily její úřední osoby.

Vůči jinému členskému státu pak Ministerstvo spravedlnosti podle § 372 zákona o mezinárodní justiční spolupráci ve věcech trestních uplatní regres, přičemž je oprávněno žádat vše, co vyplatilo. Po jiném členském státu však nelze žádat úhradu škody, která vznikla České republice. Promlčení nároku na regresní úhradu se v tomto případě řídí právními předpisy jiného členského státu.

Z hlediska trestní odpovědnosti se užije § 127 odst. 3 tr. zák.

K části páté - účinnost

S ohledem na skutečnost, že implementační lhůta uplynula již dne 22. 5. 2017 a že evropský vyšetřovací příkaz je významným nástrojem v oblasti přeshraničního obstarávání důkazů, navrhuje se stanovit datum nabytí účinnosti novely již ke dni vyhlášení ve Sbírce zákonů, neboť je nezbytné postupovat podle implementační právní úpravy co nejdříve.

Česká republika již byla Evropskou komisí formálně upozorněna na porušení povinnosti provést ustanovení směrnice do svého právního řádu v implementační lhůtě (řízení č. 2017/0315). Co nejrychlejší implementace předmětné směrnice do právního řádu České republiky je významná také z věcných důvodů, neboť tato směrnice stanoví jednotný rámec při poskytování justiční spolupráce při přeshraničním opatřování důkazů pro trestní řízení vedená v členských státech EU a v některých oblastech nahrazuje dosavadní postupy podle mezinárodních smluv. Při absenci implementační právní úpravy tak záleží pouze na ochotě jiných členských států poskytovat České republice justiční spolupráci pro tyto účely jinými postupy, než předpokládá směrnice.